

Yasmina Reza

KAKO POVEŠ, KAR SI ODIGRAL

Sezona 2013/14

Minca Lorenci

Yasmina Reza

KAKO POVEŠ, KAR SI ODIGRAL

(COMMENT VOUS RACONTEZ LA PARTIE)

Drama • Prva slovenska uprizoritev

Prevajalec **Aleš Berger**

Režiser in dramaturg **Janez Pipan**

Scenograf **Marko Japelj**

Kostumograf **Leo Kulaš**

Avtor glasbe **Aldo Kumar**

Oblikovalec luči **Andrej Hajdinjak**

Lektor **Jože Volk**

Oblikovalka knjige **Mojca Kumar Dariš**

Učitelj klavirja in korepetitor **Simon Dvoršak**

IGRALCI

Nathalie Oppenheim **Pia Zemljič**

Roland Boulanger **Vojko Belšak**

Rosanna Ertel-Keval **Minca Lorenci**

Župan **Renato Jenček**

Statisti **Gregor Prah, Dani Les, David Vitez, Sandi Abraham, Rado Pungaršek, Metod Kroflič, Manja Vadla** (gostje)

V uprizoritvi so uporabljene skladbe Sonata št. 29, op. 106 (Hammerklavier) Ludwiga van Beethovna, The Hounds of Winter Stinga in Nathalie Gilberta Becauda. Kipe je izdelal Brane Drekonja.

Vodja predstave **Zvezdana Kroflič Štraki** • Šepetalka **Breda Dekleva** • Lučni mojster **Dušan Žnidar** • Tonski mojster **Drago Radaković** • Rekviziterka **Manja Vadla** • Dežurni tehnike **Dani Les** • Šivilji **Marija Žibret, Ivica Vodovnik** • Frizerki **Marjana Sumrak, Andreja Veselak Pavlič** • Garderoberki **Melita Trojar, Mojca Panič** • Odrski mojster **Gregor Prah** • Tehnični vodja **Miran Pilko** • Upravnica mag. **Tina Kosi**

PREMIERA 9. maja 2014

Vojko Belšak

Pia Zemljič

Foto HGK, Carole Bellaïche

REŠUJE NAS SMEH

Francoska pisateljica in dramatičarka Yasmina Reza duhovito in dvoumno pripoveduje o nenehno ogroženi harmoniji v človekovih partnerskih odnosih.

Yasmina Reza, 54, je z igrami 'ART', *Tri verzije življenja* in *Bog masakra* največkrat uprizorjena sodobna gledališka avtorica zadnjih let. Njena nova knjiga *Heureux les heureux* (*Blagor srečnim*), ki bo izšla prihodnji teden, govori o ljudeh, ki jih majhne zoprnosti življenja kljub zunanjim uspehom kar naprej spodnašajo, njih in njihove sanje in hrepenenja, a se nikoli ne vdajo in zmeraj znova začenjajo od začetka.

SPIEGEL Madame Reza, v svoji knjigi *Srečni srečneži* opisujete epizode iz vsakdana parov in družin, ki se na nenavadne načine zapletajo v konflikte, upanja in razočaranja. Kaj je za vas sreča?

REZA Ne vem! Pojma sreče si nisem definirala. V resnici se mi niti ne sanja, kaj pomeni sreča.

SPIEGEL Biti srečen, pravi ena od vaših oseb v romanu, je stvar nadarjenosti.

REZA Nerada pritrujem mnenjem, ki jih izrekajo osebe v mojih pripovedih. Vsaka moja oseba zastopa drugačno stališče, ki ni nujno tudi moje. V tem primeru pa vendarle mislim bolj ali manj natanko tako: sreča ni odvisna od življenjskih okoliščin ali od čustev. Nagnjenje do sreče je v nas samih, kot nekakšna nadarjenost. Nekateri ljudje vidijo v določenih situacijah razlog za obup, za druge je zelo podobna situacija povod za upanje. Občudujem vse, ki hodijo skozi življenje, ne da bi se kaj dosti sekirali, če se izrazim malce vehementno.

SPIEGEL Sreča kot sposobnost in ne nekaj, kar nas doleti?

REZA Kratko malo ne morem vam reči, kaj je tisto, kar nas osrečuje. Jaz sem pisateljica, pišem gledališke igre. Nisem esejistka, še mislec ne, in tudi ne psihologinja.

SPIEGEL Ampak v literaturi pa zmeraj po malem naletimo na vse to.

REZA Gotovo, čeprav ti strokovnjaki veliko lažje od mene razvijajo teorije. Hočem reči, pisatelji odprejo celotno pahljačo vprašanj, nikoli pa ne odgovorijo nanje. In tega tudi zdaj ne bom počela.

SPIEGEL Obstaja sreča v ljubezni?

REZA To ni moja definicija.

SPIEGEL Pa nesreča? Je to samota?

REZA Nobeno močno čustvo, noben afekt, ki ga lahko občutimo, vi, jaz, vsa človeška bitja, ki so na žalost sposobna premišljevat o svojem položaju, ni čisto pozitiven ali čisto negativen. V samoti prepoznavam veliko pozitivnega. Ne verjamem, da je samota sama po sebi nesreča. Poleg tega imamo veliko oblik samote ...

SPIEGEL Na začetku vaše knjige je stavek Jorgeja Luisa Borgesa, ki pravi, da so srečni ne samo tisti, ki so ljubljani in ki ljubijo, temveč tudi tisti, ki se znajo odreči ljubezni.

REZA Saj. Dejansko gre za to, k čemu smo nagnjeni.

SPIEGEL Glavna tema, ki povezuje enaindvajset prizorov vaše knjige, je človekova negotovost. Se strinjate?

REZA Seveda. Zdi se mi, da ta pojem zelo natančno izraža moje namene. In dodajam: negotovost se rodi iz nestalnosti – ne morale, temveč fiziologije. Vse se premika, vse se spreminja, kot voda v hudourniku. Potok ostaja isti, voda, iz katere je, pa ni nikoli ista. Takšno je tudi človeško življenje: krhko, nestalno, spremenljivo. Večkratni smo. V tem je izvor strahu.

SPIEGEL Jaz se mora zmeraj na novo zgraditi? Kako nastane človekova identiteta?

REZA To je fundamentalno vprašanje. Ne ukvarjam se z velikimi problemi družbe, s socialno nepravilnostjo, revščino, vojno in masakri. To so pomembne literarne teme, o katerih rada kaj preberem pri drugih, ne označujejo pa polja mojega pisanja.

SPIEGEL Vaše področje je človekova eksistenca, condition humaine.

REZA Rajši se posvečam intimnemu, v raziskovanju tega napredujem. Iz preprostega izvira patetično. Vrednostno lestvico obračam takorekoč na glavo.

SPIEGEL Osebam, o katerih življenju pripovedujete v miniataturah, pogosto spodleti zaradi banalnih zoprnosti. Ni nujno, da odpovejo v velikem formatu, pokvarijo pa določeno situacijo in fasada njihove identitete razpade. Je spodletelost središče človekove eksistence?

REZA Dotaknili ste se zanimive točke mojega dela in hkrati problema, ki ga nisem razrešila. Ja, večinoma opisujem določene situacije spodletelosti. Ampak – zakaj, v bistvu? Neuspeh, razpoka v eksistenci, poklina v fasadi, nemožnost neomejenega uspeha – je vse to za avtorja kratko malo vznemirljiveše ali pa gre za razširjeno nadlogo človeškega rodu? Kot gledališko avtorico me seveda privlačijo konstelacije, v katerih se položaj prevrne. Osebe, ki iztirijo, proti svoji volji in namenu.

SPIEGEL Osebe vašega romana so iz meščanskega urbanega okolja. Seveda jim nikoli ne dovolite, da bi potonili. Je tudi to značilnost človekove eksistence, da se zmeraj znova pobere?

REZA Oprostite, ampak moj namen nikakor ni, da bi analizirala človekovo eksistenco v vseh njenih razsežnostih. Vse, kar lahko rečemo o tem, je nepomembno. Ničesar nočem sporočati. Pisatelj in intelektualci, to sta dva načina gledanja. Pisatelj je v istem taboru kot slikar, pevec, glasbenik. Je ob boku umetnika, ki izraža resnico neke vizije – čeprav sem nezaupljiva tudi do te pretirane opredelitve.

SPIEGEL V vsaki umetnosti je pomensko sporočilo.

REZA Ja, ampak ni moja naloga, da ga dešifriram. Pomen mojih iger se izmika celo meni kot avtorici. Hodim po sledi določene resnice. Za to vzamem prizor z elementi, v katerih se skriva potencialna poškodba, in kakor kakšna entomologinja začnem kazati drobne poteze te poškodbe. Rana, želitev je lahko popolnoma smešna, kot na primer prepir o nakupovalnem vozičku v mojem uvodnem poglavju.

SPIEGEL Ki pa preti, da bo dramatično eskaliral.

REZA Sem kot majhna raziskovalka, ki skozi lupo opazuje, zakaj nas kaj pretrese, zakaj podvomimo o sebi, do katerih posledic bi lahko prišlo. Ampak iz tega ne potegnem nobenega nauka.

SPIEGEL Igrate se s tem, da v posvečeni svet vnašate razdejanje.

REZA Podobe iz sveta reklam so moderne pravljичne zgodbe sedanjega časa. V njih se zmeraj zrcali idealni svet. Moje osebe pa so, nasprotno, ljudje, ki si nekaj želijo, ki nekaj hočejo. Ne prilagodijo se brezupnosti, izgubi iluzij ali vdanosti v usodo. Stremijo k nečemu, kar se ne dopolni tako, kakor nam prišepetava idealna predstava. Mene zanima točka preloma v življenju. Skala je krhkljiva, ampak kje? Težavnost skupnega življenja v partnerstvu lahko opišes na tisoč načinov; postopno spreminjanje in razvoj v teku časa lahko proučuješ z analitičnimi sredstvi; lahko pa, kakor to delam jaz, popišeš trenutke razelektritve.

SPIEGEL Se morda zato tudi v svoji prozi zmeraj znova vračate h gledališkim sredstvom? Svet opisujete kot oder, na katerem ljudje igrajo svoje vloge. Pari v tej knjigi se poznajo med sabo.

REZA Teatra nikoli ne zapustiš. V resnici se vsak gre teater, vsak poskuša briljirati v svoji vlogi. Imate prav, osebe v moji knjigi spominjajo na osebe gledališkega ansambla. Tvorijo konstelacijo. Prizori se sestavijo v zgodbo, povežejo se in vendar ostanejo vsak zase. Hotela sem najti novo formo, da bi pripovedovala o odnosih.

SPIEGEL Knjiga naj bi bila roman. Pa je vseeno vse kaj drugega kot klasičen, linearen epos.

REZA Za žanrsko oznako mi je popolnoma vseeno. Knjigi ne moremo reči poročilo, ker ne pripoveduje resnične zgodbe. Tudi novela ne ustreza. Se pravi: roman v posebni formi, ki se malce zgleduje po formatu modernih televizijskih serij. Sicer so mi predlagali, naj napišem scenarij za TV-serijo, a sem odklonila.

SPIEGEL Vaše osebe ves čas poskušajo vzdrževati ravnotežje. Ne propadejo, ker so se osmešile. Tudi ne potonejo, ker so izgubile ljubezen. Je smeh zaščitni oklep?

REZA Smeh te reši. V to verjamem. Že ves čas me poskušate napeljati, da bi izrekla velike besede, splošno veljavne resnice (*se smeje*) – no, zdaj boste eno dobili, zdaj bom kategorična: smeh varuje, razostruje, olajšuje, rešuje. Imeti smisel za humor, v vzvišenem pomenu besede, se pravi, da se ne samo smeješ šalam, pač pa se znaš smejati samemu sebi, brez tabujev, in da te kadarkoli strese smeh – to je dar, vreden zavidanja. Kdor ga ima, ga je blagoslovila usoda ali pa bogovi. Blagor smejočim se.

SPIEGEL Lahko smeh tudi prizadene?

REZA Ne vidim razloga za smeh, če je s tem kdo prizadet, nikoli. Režati se sočloveku porogljivo v obraz, takšen smeh je strašen. Tako se jaz ne smejem. Ampak dve osebi se odsotni tretji že lahko zelo zlobno smejeta. Lepo zanju, tretja ne bo nikoli izvedela, torej, kaj potem? Smeh nam povrne zaupanje vase, dvigne nas nad situacijo.

SPIEGEL Človeška komedija je znosni obraz človeške tragedije?

REZA Ravno kadar je stvar tragična, se lahko kvalitetno smejimo. Rada imam krhkost ravnotežja, moment nestabilnosti. V moji knjigi *Une désolation (Obup)*, ki sem jo napisala pred petnajstimi leti, reče protagonist o svojem depresivnem prijatelju Lionelu: Z njim se lahko tako kvalitetno smejem. Z optimistom se ne moreš smejeti, smeješ se lahko samo z velikim pesimistom. Očitali so mi, da je to pozersko, arogantno. Ampak mislim, da je v tem nekaj temeljno resničnega. Pesimizem, določen pogled na svet in na življenje, ni črn ko noč, kajti pesimizem ni kratko malo tema, temveč je pridušeno upanje ...

SPIEGEL ... odkrit pogled, ki nič kaj dosti ne olepšuje?

REZA Lahko je to odsotnost iluzij, kar na čudovit način sproži smeh, saj smeh odpira izhodna vrata. Celo naša edina vrata so to. Smeh je fundamentalen. Nikoli se ne bi mogla zaljubiti v moškega, s katerim se ne morem smejeti. Neznano in tragično v

življenju zmeraj prežita na nas. Ampak nas usoda ni obsodila na nesrečnost. Bolezen, izguba, smrt – to so življenjske realitete, naša neizogibna usoda. Na srečo smo se sposobni smejeti, ne vem, kako bi živeli, če se svojemu življenju ne bi mogli smejeti.

SPIEGEL Predstava o težavnosti partnerstva se Francozom te dni odigrava na vrhu države. Izziva afera predsednika François Hollande in igralka Julie Gayet gledališko avtorico v vas?

REZA Ne poznam nobenega od njiju. Zato te afere ne želim komentirati kot kakšna hišnica. Samo nekaj bom povedala s tem v zvezi: sploh se mi ne zdi škandalozno, da je predsednikovo zasebno sfero zdaj luč javnosti tako zelo osvetlila. S svojimi izjavami v preteklosti je sebe in svoje ženske sam naredil za predmet javnega zanimanja. Tako gre zaščita zasebnosti po zlu. V državi, kjer je vse gledališka igra, je intimnost dokončno izgubljena.

SPIEGEL Madame Reza, zahvaljujemo se vam za pogovor.

Pogovarjal se je urednik **Romain Leick**.

Der Spiegel 5/2014 (27. 1.) str. 117–119

Prevedla **Mojca Kranjc**.

Intervju je objavljen z dovoljenjem uredništva *Der Spiegel* in zastopnice Yasmine Reza.

Pia Zemljič, Vojko Belšak, Minca Lorenci

V objavljenem intervjuju je Yasmine Reza postavljena v podobno situacijo kot njena junakinja Nathalie Oppenheim v drami *Kako poveš, kar si odigral*, saj spraševalec na vsak način želi, da bi avtorica stališča svojih junakov priznala kot svoja lastna stališča in se z njimi identificirala. Od nje želi, tako kot novinarka Rosanna Ertel-Keval v drami, izveliči priznanje o avtobiografski povezavi med njo, njenim pisanjem in njenimi junaki. Yasmine Reza je dramo napisala leta 2011, krstno je bila uprizorjena oktobra 2012, intervju pa je bil objavljen pred izidom njenega najnovejšega romana *Blagor srečnim (Heureux les heureux)* v nemščini januarja 2014. (op. ur.)

Pia Zemljič

Minca Lorenci

Pia Zemljčič, Renato Jenček

Aleš Berger

TRIKRAT REZA, PREDVSEM NASLOVI

Z delom Yasmine Reza sem se kot prevajalec prvikrat srečal pred desetimi leti. Bilo je aprila 2004 v Društvu slovenskih pisateljev, po spominskem večeru, posvečenem Rudiju Šeligu, in Janez Pipan, ki je na njem sodeloval, me je kot ravnatelj ljubljanske Drame povabil, naj prevedem njeno takrat čisto svežo igr *Une pièce espagnole*. Delo sem nekaj malega poznal, saj sem poročilo o njegovi knjižni izdaji ravno bral v reviji *Magazine littéraire*, in vedel sem, da je v njem veliko besed namenjenih igrilstvu in gledališču in da gre torej tudi za neke vrste 'metateater'. Zato sem bil rahlo skeptičen do (delovnega) prevoda naslova, ki mi ga je kot *Španska igra* navrgel ravnatelj, saj mi ni zvenel v skladu z izvirnim naslovom niti z omenjenima témama igre. Ponudbo za prevod sem z veseljem sprejel in sklenil, da zadevo čim prej preverim. – Priložnost se mi je ponudila že čez nekaj dni, ko sem za en mesec odpotoval v francosko mesto Arles in knjižico v eni od dveh tamkajšnjih bogato založenih knjigarn takoj kupil in prebral. Domneva iz Društva pisateljev se mi je potrdila: *Une pièce espagnole* ni mogla postati kar *Španska igra*, saj v njej nastopajo igralki in igralec, hodijo na skušnje in se pogovarjajo in izpovedujejo o svojem poklicu oziroma poklicanosti, umetnosti, in pri tem uporabljajo marsikak na (ob)odrsko življenje vezan izraz. Poleg tega je sintagma citatna; že v prvem prizoru jo uporabi igralec, ki pravi: *Je répète une pièce espagnole*, kar bi se dobesedno slišalo kot: *Ponavljam špansko igro*, a bi bilo daleč od odrske jezikovne prepričljivosti. Po premisleku in posvetu je *pièce* postala *komad* in ohranjen je bil nedoločni člen, tako da je zdaj igralec rekel: *Študiram en španski komad*, s čimer je bilo razrešeno tudi vprašanje naslova, ki se je potem kar lepo prijel. – Pravim: *posvetu*, kajti prevajalec mora tipati vsenaokrog, pri kolegih, v leksikonih, pa tudi po obskurnih krajih, kamor ga vodi izvirnik. Pri izbiri – in odločitvi za uporabo – izrazov iz gledališkega žargona mi je v tem primeru pomagala dramaturginja in prevajalka Mojca Kranjc, po strokovno leksiko, s katero se v igri ponaša upravnik stavb, pa sem se zatekel kar v neki pravilnik, ki ureja te zadeve v blokovskem naselju v Solkanu ... V posebej prijaznem spominu mi je ostala pomoč gospe Radojke Vrančič, čudovite prevajalke in prijateljice, ki mi je nasvetovala nekaj modnih izrazov (med njimi *bubi* za ženski ovrtnik) in ki je potem zelo uživala, ko sem jo na premiero v ljubljanski Mali drami peljal skozi službeni vhod in nato po dolgih tamkajšnjih hodnikih in je, kot je dejala, *povsod dišalo po teatru* ...

Pia Zemljič, Vojko Belšak, Renato Jenček, Minca Lorenci

Čez tri leta je prišla na Slovensko, prav tako kmalu po nastanku, naslednja igra Yasmine Reza *Le dieu du carnage* in spet sem bil povabljen, naj jo prevedem. Tudi tokrat sem se takoj ovedel, da ne bo enostavno z naslovom, ki je sicer pri priči razumljiv in se glasi: *Bog klanja*. Glasi že, a kako se sliši? Kar predstavljal sem si inspicienta, kako po zvočniku kliče igralce k vaji ali predstavi in trkata nesrečna soglasnika 'g' in 'k', in, še huje, radijskega napovedovalca, ki med obvestili o kulturnih prireditvah napove, recimo, *bog se klanja* ... Ta naslov je bil torej iz praktičnih razlogov nesprejemljiv, a kateri je bolj pravi? Zadrego, iz katere lep čas nisem videl izhoda, je razrešil – tujec, prijatelj Ludwig Hartinger, Avstrijec, ki se je v zrelih letih več kot temeljito prežehl s slovenščino, zna pa tudi solidno francosko. Ko sem mu v pogovoru omenil, da ne vem, kako bi s tem, je kot iz topa izstrelil: *Bog masakra, vendar!* in stvar je bila opravljena: naslov se je dal lepo izgovoriti in v njem je bil za povrh ohranjen zloveščí soglasnik 'r' iz izvirnika. Kdaj bi si mislil, da mi bo tujec, ki mu slovenščina ni materni jezik, ponudil najboljšo prevajalsko rešitev ... (Predstava v ljubljanski Mali drami je bila potem imenitna, francoska, ki sem si jo marca 2008 v avtoričini režiji ogledal v Parizu, pa tudi, čeprav je bila odigrana na neprimerljivo večjem prizorišču in v razsežni dvorani gledališča Antoine, ki sprejme več sto gledalcev. Zanimiva gledalčeva izkušnja o tem, da dobro besedilo nikakor ni vnaprej vezano na prostorsko dimenzijo.)

No, in zdaj še tretjič Reza, tokrat v SLG Celje in z Janezom Pipanom kot režiserjem, a s prav tako zamotanim naslovom. Morda še bolj: če so bili prej dvakrat tam samostalniki, ki jih je bilo treba ustrezno prenesti, je *Comment vous racontez la partie* kar cel stavek, resda podreden, nepopoln, a zato ne manj zaguljen; priznam, da ga na prvi pogled nisem razumel. Ob branju igre se je izkazalo, da gre spet za citat in hkrati za enega ključnih stavkov v njej, torej se mu je bilo treba še posebej posvetiti. Z dobesednim prevedkom *Kako poveste (svojo) igro* nisem bil zadovoljen, saj mi je zvenel trdo in tudi ne čisto razumljivo, zato sem se odločil, da bom samostalnik *la partie* razvezal v še en podredni stavek. (Kar je bilo v popolnem nasprotju z nemškim prevajalcem, ki je Rezin naslov, sledeč zakonitostim svojega jezika, zgostil v dva samostalnika: *Ihre Version des Spiels*.) Zdaj je bil slovenski naslov nekoliko predolg, pa sem vikanje spremenil v tikanje (kar v tem primeru ni bilo greh) in ga okrajšal za dva zloga in zdelo se mi je, da je s poudarkom na zadnjem zlogu celó ohranil melodijo izvirnika (vsekakor pa je v njem enako število zlogov, devet, kar sicer ni bistveno, a pomeni prevajalcu rahlo zasebno zadovoljstvo). – V tem Rezinem besedilu je izraznih raznolikosti še obilo, saj se v njem prepletajo živahni dialogi, ki ustvarjajo odrsko dogajanje, z dolgimi odlomki iz (namišljene) lastne literature, ki jih bere ena nastopajočih; eni in drugi ne črpajo iz istih jezikovnih plasti, kar zahteva od prevajalca dodaten napor in iznajdljivost. In potem seveda v še večji meri od ustvarjalcev predstave, ki prav zdaj, ko zapisujem nekaj spominov na srečevanja z besedili Yasmine Reze, na mnogih skušnjah izgovarjajo njene (in majčkeno moje) besede in stavke, jih preobračajo in gnetejo, da bi jim dali svoj in svojstven lesk in pomen ...

Foto Osebni arhiv

Prvič v SLG Celje

MOJCA KUMAR DARIŠ, oblikovalka knjige

Priznana slovenska grafična oblikovalka, predvsem na področju knjižnih publikacij in knjižnih oprem. Študirala vizualne komunikacije na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Avtorica več kot tristo knjižnih oprem skoraj vseh slovenskih in tudi tujih založb ter prejemnica več domačih in mednarodnih priznanj, med drugimi tudi nagrade za Najlepšo slovensko knjigo 2001. Dela tudi na področju oblikovanja prostora ter tržnih komunikacij.

NAGRAJENCI DNEVOV KOMEDIJE 2014

Strokovna žirija Dnevov komedije 2014 v sestavi gledališka režiserka **Ajda Valcl** (predsednica), gledališka kritičarka **Mojca Jan Zoran** in dramaturginja **Simona Hamer** je soglasno sprejela odločitev.

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Maša Derganc za vlogo Dame
v predstavi *Misterij buffo* v produkciji SNG Drama Ljubljana

V predstavi, ki temelji na vrhunskih igralskih dosežkih, Maša Derganc ustvari prepoznaven individualni lik Dame. V svoji igralski kreaciji se giblje v okviru stereotipne kokete, ki pa nikoli ne zapade v banalnost. Dama v kreaciji Maše Derganc z vedno prisotno igralsko prezenco in izostrenim občutkom za komičnost prebija mejo med odrom in gledalcem.

Foto Peter Uhan / SNG Drama Ljubljana

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Klemen Slakonja za vloge Potnikov
v predstavi *Tak si* v produkciji SiTi Teatra BTC in Krekerja

Klemen Slakonja je žlahtni komedijant in žlahtna komedijantka v enem. Iz celote precizno lušči bistvo in ustvarja karikirane like potnikov ter se sprehodi skozi transformacije današnjega človeka. Z neverjetno natančnostjo in vsakič z neizprosno zahtevnostjo do sebe in predstave v celoti se prestavlja iz lika v lik ter drobce posameznika prevaja v trpko življenje slehernika. Tak si, taki smo.

Foto Sherpa / SLG Celje

ŽLAHTNI REŽISER

Aleksandar Popovski za režijo predstav *Misterij buffo* v produkciji SNG Drama Ljubljana in *Tak si* v produkciji SiTi Teatra BTC in Krekerja

Aleksandar Popovski ustvarja gledališče polnokrvnega humora, ki ni zgolj zabava. Humor z jasnim avtorskim podpisom v prefinjenih situacijah in z mojstrskimi obrati uporablja za nastavljanje ogledala oziroma kot orodje za razgaljanje posameznika in njegovega odnosa do družbe. Popovski je režiser, ki odpira prostor igralcem in jim daje možnost za ustvarjanje presežnih kreacij.

Foto Peter Uhan / SNG Drama Ljubljana

ŽLAHTNA KOMEDIJA

Vladimir Vladimirovič Majakovski *Misterij buffo*
v režiji Aleksandra Popovskega in izvedbi SNG Drama Ljubljana

Satira *Misterij buffo* je izrazit gledališki dogodek v najžlahtnejšem pomenu. Predstavo odlikuje premišljena, ostra in inteligentno izčiščena režija, ki se udejanja v ansambelski igri vrhunskih posameznikov. Spektakelska celota z ostro poantiranim humorjem odpira gledalcu aktualiziran prostor razmisleka, razpetega med peklom in rajem z jabolkom in malinami.

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

Goran Vojnović *Tak si* v režiji Aleksandra Popovskega
in produkciji SiTi Teatra BTC in Krekerja (ocena 4,5616)

Foto Peter Uhan / SiTi Teater

ŽLAHTNO KOMEDIJSKO PERO

Matjaž Zupančič
za komedijo *Vorkšop na Moljera*

Foto Sherpa / SLG Celje

P R I P R A V L J A M O REPERTOAR 2014/15

Felicia Zeller

KASPAR HAUSER MORJE HIŠ

(KASPAR HÄUSER MEER)

Drama • Prva slovenska uprizoritev

Prevajalka Mojca Kranjc

Režiser Janez Pipan

PREMIERA SEPTEMBRA 2014

Jacob in Wilhelm Grimm

SNEGULJČICA (SCHNEEWITTCHEN)

Predstava za otroke

Avtorica dramatisacije Romana Ercegović

Režiser Andrej Jus

PREMIERA OKTOBRA 2014

MODERPODODROM

Stawomir Mrožek

POLICAJI (POLICJANCI)

Komedija

Prevajalec Uroš Kraigher

Režiser Jernej Kobal

PREMIERA OKTOBRA 2014

Matjaž Zupančič

VORKŠOP NA MOLJERA

Komedija • Krstna uprizoritev

Režiser Boris Kobal

PREMIERA NOVEMBRA 2014

MODERPODODROM

Luka Martin Škof, Blaž Rejec

VEŠ, POET, SVOJ DOLG?

Po motivih Ivana Cankarja, Otona Župančiča,
Dragotina Ketteja in Josipa Murna Aleksandrova

Tragikomedija • Krstna uprizoritev

Režiser Luka Martin Škof

PREMIERA FEBRUARJA 2015

David Auburn, Cathy Celesia, Paul Dooley,
Winnie Holzman, Nina Shengold, Lauren
Wilson

IZGUBLJENE LJUBEZNI

Ljubezenski omnibus • Prva
slovenska uprizoritev

Režiser Nikola Zavišič

Prevajalka Tina Mahkota

PREMIERA MAJA 2015

PREDVPIS ABONMAJEV 2.–27. JUNIJ 2014

SLG Celje si pridržuje pravico do spremembe programa.

P R I P R A V L J A M O ABONMAJČEK 2014/15

Tamara Kučinović, Aja Kobe

ZMRDICA IN ZMRDEK

Lutkovna predstava za otroke

Režiserka Tamara Kučinović

Lutkovno gledališče Maribor

Jaka Ivanc

MALI MEDO

Predstava za otroke • Krstna
uprizoritev

Režiser Jaka Ivanc

Gledališče Koper

Ulrich Hub

NA NOETОВИ BARKI OB OSMIH (AN DER ARCHE UM ACHT)

Predstava za otroke • Prva
slovenska uprizoritev

Režiser Robert Waltl

PG Kranj in Mini teater

Isaac B. Singer

KAKO JE ŠLEMIL ŠEL V VARŠAVO

(WHEN SHLEMIEL WENT
TO WARSAW)

Lutkovna predstava za otroke •
Prva slovenska uprizoritev

Režiserka Jelena Sitar Cvetko

Lutkovno gledališče Maribor

Astrid Lindgren

PIKA NOGAVIČKA (PIPPI LÅNGSTRUMP)

Predstava za otroke

Režiserka Anđelka Nikolić

SLG Celje

*Možnost nakupa dopoldanskega ali popoldanskega Abonmajčka.
Vrstni red in datumi predstav v Abonmajčku še niso določeni.*

SLG Celje si pridržuje pravico do spremembe programa.

Renato Jenček, Pia Zemljič, Vojko Belšak

 Slovensko ljudsko
Gledališče Celje

SPONZORJI IN PARTNERJI SLG CELJE V SEZONI 2013/14

SPONZORJI SLG Celje

VEČER

glavni medijski pokrovitelj

PARTNERJI SLG Celje

Z vašo pomočjo smo še uspešnejši.
Hvala!

Yasmina Reza

HOW YOU TALK

THE GAME

(COMMENT VOUS RACONTEZ LA PARTIE)

Drama
First Slovenian Production

Translator **Aleš Berger**
Director and Dramaturg **Janez Pipan**
Set Designer **Marko Japelj**
Costume Designer **Leo Kulaš**
Composer **Aldo Kumar**
Lighting Designer **Andrej Hajdinjak**
Language Consultant **Jože Volk**
Book Designer **Mojca Kumar Dariš**
Piano Instructor and Vocal Coach **Simon Dvoršak**

CAST

Nathalie Oppenheim **Pia Zemljič**
Roland Boulanger **Vojko Belšak**
Rosanna Ertel-Keval **Minca Lorenci**
Lord Mayor **Renato Jenček**
Extras **Gregor Prah, Dani Les, David Vitez, Sandi Abraham, Rado Pungaršek, Metod Kroflič, Manja Vadla** (guest appearances)

Musical pieces used in the production: Ludwig van Beethoven Sonata No. 29, Op. 106 (Hammerklavier), Sting The Hounds of Winter and Gilbert Becaud Nathalie.

Statues Made by Brane Drekonja.

OPENING 9 May 2014

Yasmina Reza (born in 1960 in Paris) is a French playwright, novelist and screenwriter. Her writing for theatre includes eight plays, all of which have been very successful and translated into thirty languages.

In her latest play *How You Talk the Game* (*Comment vous racontez la partie*, 2011) Reza explores the ambiguous position of a writer in contemporary society. Nathalie Oppenheim, a successful author, accepts an invitation from literature buff Roland to read from her new novel, *Land of Surfeit*. In it, she tells the story of Gabrielle Gorn, an author who is also writing a novel entitled *How You Talk the Game* – and planning to murder her husband's lover. The mysterious Nathalie who rarely accepts invitations to present her work becomes increasingly more uncomfortable at the book presentation in the little French village of Vian-en-Volène as journalist Rosanna Ertel-Keval will not stop asking probing and rude questions about the autobiographical nature of Nathalie's story.

How You Talk the Game is a play that questions the position of a writer in contemporary society, and of the role of literature versus reality. The title, *How You Talk the Game*, is from a quotation made in 1940 by Michael Herr, American writer and war correspondent about Las Vegas: "It is not that you won or lost — but how you played the game." This tightly wound psychological work centres on verbal play and the strains that arise within a conversation among four people. What matters is not so much the reality of the action, but how the action is described by the characters.

How You Talk the Game is a highly intelligent, funny and cruel play about the cultured community in contemporary society. Moreover, it is also a clever and slightly mean play about a female artist in a province – be it French, European, or universal.

Pia Zemljič, Renato Jenček, Minca Lorenci